

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o K 106590 23 Kž
Brčko, 26.04.2023. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudaca Srđana Nedić, kao predsjednika vijeća, Ilje Klaić i Šejle Drpljanin, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Zinete Abdul-Razzak, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv optuženog S.H. zv. „P.“ iz B., zbog kaznenog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142. Kaznenog zakona SFRJ, odlučujući o žalbi tužitelja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o K 106590 20 K od 17.10.2022. godine, nakon održane javne sjednice žalbenog vijeća dana 26.04.2023. godine, u prisustvu Tužitelja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine Radmila Ivanović, optuženog S.H. i njegovog branitelja Rifata Konjić, odvjetnika iz Tuzle, donio je slijedeću

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba Tužitelja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o K 106590 20 K od 17.10.2022. godine.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o K 106590 20 K od 17.10.2022. godine, optuženi S.H. zv. „P.“ sin H. iz B., temeljem članka 284. stavak 1. točka c) Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, oslobođen je od optužbe da je radnjama opisanim u izreci te presude počinio kazneno djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142. Kaznenog zakona bivše SFRJ.

Temeljem članka 189. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, određeno je da troškovi kaznenog postupka padaju na teret proračunskih sredstava suda.

Temeljem članka 198. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, oštećeni su sa imovinsko pravnim zahtjevom upućeni na parnični postupak.

Protiv navedene presude žalbu je u zakonskom roku izjavio Tužitelj Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu tužitelj) kojom prvostupanjsku presudu pobija zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka k) Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i zbog pogrešno i/ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz članka 299. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, predlažući da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine žalbu uvaži, ukine prvostupanjska presuda i predmet uputi prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje ili ukine prvostupanjsku presudu i odredi održavanje pretresa pred Apelacionim sudom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Branitelj optuženog Rifat Konjić, odvjetnik iz Tuzle, podneskom od 23.01.2023. godine, dao je odgovor na žalbu tužitelja u kojem navodi da su neosnovani svi žalbeni navodi tužitelja kojim se ukazuje na bitne povrede odredaba kaznenog postupka, odnosno, na pogrešno i/ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, pa stoga predlaže da ovaj sud odbije žalbu tužitelja kao neosnovanu i potvrdi prvostupanjsku presudu.

Na javnoj sjednici žalbenog vijeća ovog suda održanoj dana 26.04.2023. godine, tužitelj je ostao u svemu kod navoda i prijedloga iz pisano izjavljene žalbe, a branitelj optuženog kod datog odgovora na žalbu.

Ovaj sud je ispitao prvostupanjsku presudu u skladu sa člankom 306. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen Kazneni zakon, nakon čega je odlučio kao u izreci, zbog slijedećih razloga:

Pobijajući prvostupanjsku presudu zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka tužitelj u žalbi navodi da prvostupanjski sud u pobijanoj presudi nije dao „valjane razloge“ koji se odnose na ocjenu iskaza svjedoka, u prvom redu iskaza oštećenog V.V., tvrdeći da su iskazi navedenog oštećenog iz 2007. godine, kao i njegov drugi iskaz iz 2017. godine, nedosljedni, nelogični i u suštini bitno različiti, pri tomu ne dajući „valjane razloge“ o tomu koju izjavu od te dvije prihvata kao istinitu i kojoj poklanja vjeru, što je svakako bio u obvezi, tako da ostaje nejasno koji od navedenih iskaza je prvostupanjski sud prihvatio. Osim toga, tužitelj tvrdi da prvostupanjski sud nije dao razloge zbog kojih nije cijenio iskaze pojedinih svjedoka i zašto te iskaze nije cijenio u odnosu na iskaz svjedoka - oštećenog V.V., koji je očevidac predmetnog događaja, pa tako prvostupanjski sud nije uopće cijenio iskaz svjedoka D.S., koji podkrijepljuje iskaz svjedoka – oštećenog V.V., nego ga je, kao i sve ostale iskaze koji su „saglasni i kompatibilni“ sa iskazom oštećenog cijenio paušalno, površno, odnosno, nije dao nikakve razloge zašto ih nije cijenio kao dokaze koji podkrijepljuju iskaz svjedoka - oštećenog V.V., što po mišljenju tužitelja predstavlja bitnu povredu kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka k) Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Naprijed istaknuti žalbeni prigovori Tužitelja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, po ocjeni ovog suda, nisu osnovani iz razloga što se iz obrazloženja prvostupanjske presude ne može zaključiti da prvostupanjski sud, u obrazloženju pobijane presude, „nije dao valjane razloge koji se odnosi na ocjenu iskaza svjedoka, prije svega ocjenu iskaza oštećenog V.V.“, kako se to neosnovano ističe u obrazloženju žalbe tužitelja. Naime, temeljem analize obrazloženja prvostupanjske presude

nedvojbeno se može zaključiti da je prvostupanjski sud, u točkama 23 do 38 obrazloženja, sažeto interpretirao sadržaj svih dokaza koji su bili od značaja za pravilno utvrđivanje odlučnih činjenica i to u njihovom relevantnom dijelu, da bi u nastavku obrazloženja u točkama 39 do 45, dao ocjenu svih onih dokaza koji su imali značaja za pravilno utvrđivanje činjeničnog stanja na kome se temelji prvostupanjska presuda. Takva ocjena provedenih dokaza, uključujući iskaz oštećenog V.V., oštećenog N.Đ., te svjedoka S.V., V.Đ.1, A.H. i M.C., čiji iskaz je pročitao na glavnoj raspravi od 09.08.2021. godine, je po ocjeni ovoga suda u svemu u skladu sa člankom 281. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. S tim u svezi, dajući ocjenu iskaza naprijed navedenih svjedoka prvostupanjski sud je u točkama 41. i 42. obrazloženja pobijane presude, dao detaljne razloge zbog kojih nije mogao prihvatiti iskaz svjedoka - oštećenog V.V. dat u Tužiteljstvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, na Zapisnik o saslušanju svjedoka od 18.12. 2017. godine, kao i njegovo svjedočenje na glavnoj raspravi od 05.05.2021. godine. Na temelju takvih razloga prvostupanjskog suda nedvojbeno se može zaključiti da je kao vjerodostojan prihvatio iskaz navedenog svjedoka koji je dao prigodom prikupljanja izjave u Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 20.03.2007. godine, tako da su netočne tvrdnje tužitelja istaknute u žalbi ” da ostaje nejasno koji je iskaz (oštećenog V.V.) prvostupanjski sud prihvatio“.

Nije sasvim jasno u kom pravcu tužitelj prigovara da prvostupanjski sud nije cijenio iskaz svjedoka D.S., koji navodno podkrijepljuje iskaz svjedoka - oštećenog V.V., odnosno, da je prvostupanjski sud paušalno i površno cijenio sve iskaze svjedoka koji su „suglasni i kompatibilni“ iskazu svjedoka - oštećenog V.V., iz razloga što u okviru takvog žalbenog prigovora nije precizirao u kom to dijelu iskaz svjedoka D.S. podkrijepljuje iskaz svjedoka - oštećenog V.V., a niti je pak naveo koji su to iskazi i kojih od svjedoka, koji su navodno suglasni i kontabilni sa iskazom oštećenog, koje prvostupanjski sud nije cijenio, odnosno, koje je prvostupanjski sud paušalno i površno cijenio, pa o osnovanosti tako nejasno interpretiranih žalbenih prigovora ovaj sud nije mogao dati adekvatne razloge. Slijedom naprijed iznesenog ovaj sud nije našao da je prvostupanjska presuda zahvaćena bitnom povredom odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka k) Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kako se to neosnovano tvrdi u žalbi tužitelja.

U okviru žalbenog osnova pogrešno i/ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje iz članka 299. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, tužitelj u žalbi „ cijeni “ da je u konkretnom slučaju prvostupanjski sud pogrešno utvrdio činjenično stanje, na način da je izveo pogrešne zaključke iz izjava saslušanih svjedoka u ovom kaznenom predmetu, u prvom redu oštećenog V.V., a potom i svjedoka V.Đ.1, te da je na temelju tako pogrešno izvedenih zaključaka činjenično stanje pogrešno utvrdio, a s tim u svezi i donio pogrešnu odluku u pogledu krivice optuženog S.H., za radnje opisane u pobijanoj presudi, za koje je oslobođen od optužbe. Tužitelj smatra da je temeljem provedenih dokaza sa potpunom sigurnošću utvrđeno da je optuženi S.H. bio zapovjednik izviđačkog voda koji je brojao 10 do 15 boraca, koji je sudjelovao u vojnoj akciji zauzimanja zaseoka Vujičići i zarobljavanju oštećenog V.V., a potom i u ubojstvu civila V.Đ. i njegovog sina S.Đ., odnosno, da je u ključnim momentima tog napada predvodio svoje potčinjene i da se „ u momentu pojavljivanja oštećenog V.Đ. upravo nalazio ispred njega“. Unatoč tako utvrđenim činjenicama prvostupanjski sud je, usljed nedostatka kvalitetnih i nesumnjivih dokaza, primjenom principa „ in dubio pro reo “, donio odluku da optuženog oslobodi od

optužbe, zaključujući kako je od svih provedenih dokaza, odnosno, od svih saslušanih svjedoka samo oštećeni V.V. izričito tvrdio da je optuženi pucao i ubio V.Đ., nakon što je njega pretukao, dok su drugi svjedoci, koji su imali saznanja o tom događaju, prije svega svjedoci S.V. i V.Đ.1, do saznanja o tom događaju došli naknadno na temelju priča koje su slušali dok su boravili u zatočeništvu, dakle iz „druge“ ili čak „treće ruke“. S tim u svezi, po mišljenju tužitelja, prvostupanjski sud je propustio da detaljno analizira iskaz svjedoka V.Đ.1 koji je dao na Zapisnik o saslušanju svjedoka u Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u kojem se detaljno opisuje način na koji su nakon zarobljavanja smješteni u sportsku dvoranu u Gornjem Rahiću, gdje ih je među prvima posjetio „borac sa puškomitraljezom“, koji im je govorio da je sudjelovao u ubojstvu N.L., na kojeg je pucao te mu nakon ranjavanja prišao i odsjekao glavu u njegovoj bašči iza kuće, te je bacio dvijema svinjama koji je imao u bašči. Navedeni svjedok je u tom iskazu istaknuo kako je taj vojnik govorio da je pri zauzimanju Vujičića naišao na V.V. i oborio ga na tlo, te ga htio zaklati, ali da je od toga odustao, da bi nedugo potom naišao na rov na kome su bili ujak oštećenog V.V. i njegovi sinovi, kojom prigodom su otac i jedan sin ubijeni, dok je najmlađi sin pobjegao prema Bukviku, kojeg je sreo prilikom povlačenja i koji mu je tada rekao da su mu ubijeni otac i brat. Tužitelj dalje u žalbi ističe da je svjedok V.Đ.1 u izjavi potvrdio da im se taj borac predstavio kao „P.“, koji im je tom prigodom rekao da je puškomitraljez koji je nosio sa sobom uzeo od pok. N.L., a da je pištolj „9 mm“ oduzeo od V.Đ., ne navodeći prezime, te da je od stražara koji su ih čuvali saznao da se taj vojnik zove S.H. Navedeni iskaz svjedoka V.Đ.1 je u cijelosti potvrdio tijekom glavne rasprave, pa je tužitelju ostalo nejasno zbog čega sud smatra da u konkretnom slučaju ne postoji dovoljno dokaza o krivici optuženog, s obzirom na to da ona nesumnjivo proizilazi ne samo iz izjave oštećenog V.V., nego i iz izjave svjedoka V.Đ.1, koja je u tolikoj mjeri uvjerljiva i detaljna da ničim nije dovedena u pitanje, tako da se po mišljenju tužitelja, u slučaju iskaza navedenog svjedoka, ne radi ni o kakvom saznanju koje crpi iz priča koje je čuo od drugih, odnosno, o saznanjima „iz druge ili treće ruke“, kako to navodi prvostupanjski sud, nego se radi o neposrednim saznanjima navedenog svjedoka, koja se temelje na izjavama samog optuženog S.H. Stoga je, po mišljenju tužitelja, nelogično da prvostupanjski sud iskaz ovog svjedoka nije cijenio u svezi sa iskazom oštećenog V.V., s obzirom na to da se u bitnim detaljima podudaraju.

Suprotno naprijed iznesenim tvrdnjama tužitelja, na temelju uvida u obrazloženje pobijane presude, u dijelu u kojem je prvostupanjski sud u točkama od 39. do 45. detaljno analizirao iskaze oštećenog V.V., upravo u svezi sa iskazima N.Đ., S.V. i V.Đ.1, ovaj sud nije mogao zaključiti da se odluka prvostupanjskog suda da optuženog S.H. zv. „P.“, temeljem članka 284. stavak 1. točka c) Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, oslobodi od optužbe da je počinio kazneno djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142. Kaznenog zakona bivše SFRJ-u, temelji na pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju, odnosno, „pogrešnom izvođenju zaključka iz izjava saslušanih svjedoka“, kako se to neosnovano tvrdi u žalbi tužitelja.

Naime, nije upitno da je temeljem iskaza svjedoka saslušanih tijekom prvostupanjskog postupka, uključujući i oštećene V.V. i N.Đ., kao i svjedoke V.Đ.1 i D.S., sa sigurnošću utvrđeno da je optuženi S.H. zv. „P.“, kao pripadnik i zapovjednik Izviđačkog voda 108. Brigade HVO Bosanska Posavina, dana 14.09.1992. godine, sudjelovao i zapovijedao vojnom akcijom zauzimanje zaseoka Vujičići, u sklopu šire vojne akcije ovladavanja naseljima Bukvičkog platoa, te da se pripadnicima svoga voda

priključio prigodom nailaska na prve kuće u naselju Vujičići, kojom prigodom je sudjelovao u zarobljavanju oštećenog V.V., kojeg je prisilio da ide 15 - ak metara ispred optuženog i pripadnika njegovog Voda i doziva ostale mještane Vujičića da se predaju. Također je sa sigurnošću utvrđeno da je u blizini obiteljskih kuća R.V. i L.V. došlo do „ međusobne razmjene vatre “ između pripadnika Izviđačkog voda i Interventnog voda Vojne policije 108. brigade HVO i naoružanih mještana zaseoka Vujičići, kojom prigodom je došlo do smrtnog stradavanja V.Đ. i njegovog maloljetnog sina S.Đ., dok je najmlađi sin N.Đ. tom prigodom uspio pobjeći kroz kukuruzište, prema naseljenom mjestu Bukvik, koji je u povlačenju sreo svjedoka V.Đ.1, te mu tom prilikom ispričao da su mu u Vujičićima ubijeni otac i brat.

Naprijed navedene činjenice su, kako za prvostupanjski sud, tako i po mišljenju ovog suda utvrđene sa potpunom sigurnošću. Međutim, za razliku od tvrdnje tužitelja da se pravilnom ocjenom iskaza jedinog očevidca i oštećenog V.V., u svezi sa iskazima svjedoka V.Đ.1 i oštećenog N.Đ., na pouzdan način može zaključiti da je optuženi S.H. zv. „P.“, kritične prilike, prigodom nailaska na nenaoružane civile V.Đ., S.Đ. i N.Đ., otvorio paljbu iz svog vatrenog oružja i tom prigodom lišio života oštećenog V.Đ., nakon čega su i drugi pripadnici njegovog voda počeli pucati, kojom prigodom je i S.Đ. lišen života, dok je N.Đ. uspio pobjeći, ovaj sud, jednako kao i prvostupanjski sud, temeljem detaljne analize iskaza naprijed pomenutih svjedoka, kao i ostalih svjedoka saslušanih tijekom prvostupanjskog postupka, koji su se na izravan ili neizravan način izjašnjavali o okolnostima koje se odnose na smrtno stradavanje oštećenih V.Đ. i S.Đ., odnosno, koji su imali izravnih ili neizravnih saznanja o njihovoj pogibiji, nije mogao doći do pouzdanog zaključka da je upravo optuženi S.H., kritične prigode, osobno lišio života oštećenog V.Đ..

S tim u svezi, pravilno tužitelj primjećuje da oštećeni N.Đ. nije izravni očevidac stradavanja (pogibije) njegovog oca V.Đ. i maloljetnog brata S.Đ., iako je te prilike bio zajedno sa njima na mjestu gdje su stradali. Opisujući njihovu pogibiju N.Đ. je naveo da je vidio nepoznate vojnike sa druge strane međe, koji su od njih bili udaljeni 10-tak metara, ali da ih nije mogao vidjeti detaljno pošto je međa bila gusta, tako da se o identitetu osoba koje su lišili života njegovog oca i brata oštećeni N.Đ. nije mogao izjasniti, nego je samo naveo da je kasnije čuo od komšije V., nakon što je razmijenjen i došao u Brčko, da je V. čuo iz razgovora „P.“ sa njegovim vojnicima, da mu je žao što je ubio dijete, a da mu za starijeg čovjeka nije žao. Osim toga, do saznanja o identitetu osobe koja je lišila života njegovog oca V.Đ. i brata S.Đ., oštećeni N.Đ. je došao i iz razgovora sa rođakom V.V., koji mu je potvrdio „ da je to bio taj P. “.

Međutim, za razliku od stajališta tužitelja, ovaj sud, jednako kao i prvostupanjski sud, nije mogao isključivo na temelju iskaza svjedoka V.V. sa potrebnim stupnjem pouzdanosti utvrditi da je upravo optuženi S.H. kritične prilike lišio života oštećenog V.Đ., odnosno, da se u slučaju svjedoka - oštećenog V.V. radi o očevidcu tog događaja, u klasičnom smislu te riječi. Naime, nije sporno da je te prilike, kada su lišeni života iz vatrenog oružja oštećeni V.Đ. i S.Đ., oštećeni V.V. nešto ranije bio zarobljen od strane optuženog i pripadnika njegovog Izviđačkog voda i prisiljen da se kreće 10 do 15 metara ispred njih kroz naselje Vujičića, te poziva ostale sumještane da se predaju. Jednako tako, na pouzdan način je utvrđeno da je prigodom nailaska na dio naselja u blizini kuća R.V. i L.V. kroz „ živicu “, koja se pruža bočno sa desne strane ceste, došlo do uzajamne razmjene paljbe iz vatrenog naoružanja, kojom prigodom je došlo do pogibije V.Đ. i S.Đ.. Tim povodom je svjedok – oštećeni V.V. u iskazu datom u

Tužiteljstvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, od 18.12.2017. godine, izjavio sljedeće, citat "... u momentu kada se pojavio V.Đ., prvi vojnici su bili iza njega jedno 10-tak metara i da po rafalu misli da je isti uradio i jedno i drugo, odnosno, da je i V.Đ. i S.Đ. ubio „P.“, ... točnije da je „P.“ ubio jednog, a da je moguće da je jedan Hrvat pucao na drugog, jer je čuo rafal iza sebe..." Istim povodom oštećeni V.V. je na glavnoj raspravi od 05.05.2021 godine, izjavio sljedeće, citat "... nije prošlo ne znam koliko vremena, minut, dva, pojavio se prvo ujak V.Đ., čim se on pojavio, „P.“ je pucao kratki rafal dva, tri metka pokosio ga, samo što je ujak pao na zemlju u istom momentu, možda metar razlike, pojavio se S.Đ., sin njegov od 17 godina, isto kratki rafal, ne samo „P.“ da je kratki rafal, nego su još dvojica, trojica pucali kratke rafale, tako da ja ne mogu, ja moram da kažem, V.Đ. je ubio „P.“, a S.Đ. nije samo „P.“ nego su pucali još dvojica, trojica ...".

Osim što navedeni događaj nije na konzistentan način opisao u svojem iskazu datom u Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, na zapisnik od 20.03.2007. godine, u kome je naveo sljedeće, citat "... nakon par minuta se pojavio V.Đ., S.Đ. i N.Đ. tj. otac i dva sina, otac se prvi pojavio i odmah su ga iz rafala pucajući direktno u njega ubili, pao je kao pokošen, zatim se pojavio i njegov sin S.Đ., isto su to ponovili i dijete je od 16 do 17 godina palo kao pokošeno, a drugi sin N.Đ., koji je na sebi imao crvenu majicu, uspio je pobjeći ...", oštećeni V.V. u navedenoj izjavi, niti na neizravan način nije ukazao na mogući identitet počinitelja ubojstva, nego je tim povodom izjavio sljedeće, citat "... isto mogu da kažem da sam bio u zarobljeništvu u Rahiću i da je isti pričao zarobljenicima da mu je žao što je ubio dijete tj. S.Đ.". Na upit ovlaštene službene osobe da li može biti precizniji, tko je to pričao, navedeni svjedok je odgovorio sljedeće, citat "... ne mogu da se sjetim pošto nas je bilo u učionici 50 do 60, samo sam to zapamtio da se to pričalo ..." Za razliku od navedenog iskaza, prigodom saslušanja u Tužiteljstvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 17.12.2017. godine, navedeni svjedok je u pogledu identiteta osobe koja je njega zlostavljala, a nešto kasnije i lišila života oštećenog V.Đ., izjavio da se radi o osobi koja se predstavljala kao „P.“, odnosno, S.H. iz C. Na upit ovlaštene službene osobe da pojasni kada je saznao da je „P.“ u stvari optuženi S.H., navedeni svjedok je odgovorio sljedeće, citat "... saznao sam u logoru, jer je isti dolazio sutradan 15.-tog u Dom u Gornjem Rahiću i tražio mene po imenu, pošto je imao moje dokumente, ... tada su mu ostali zatočnici objasnili da ja nisam tu u toj grupi, te da se nalazim u Rasadniku ...".

Kod takvog stanja stvari ovaj sud je, jednako kao i prvostupanjski sud, u točki 42. obrazloženja prvostupanjske presude, opravdano doveo u pitanje vjerodostojnost tvrdnji svjedoka – oštećenog V.V. da je vidio kada je optuženi S.H. "... kratkim rafalom ubio oštećenog V.Đ. ...". Ovo zbog toga što je zbog drugih okolnosti koje je u svom iskazu pojašnjavao navedeni svjedok, upitno da li je on objektivno bio u mogućnosti da vidi tko je sve pucao iz vatrenog oružja, prigodom ubojstva oštećenih V.Đ. i S.Đ.. Naime, iz iskaza samog oštećenog V.V. nedvojbeno se može zaključiti da se nalazio 10 do 15 metara ispred grupe vojnika iz Izviđačkog voda u kojoj je bio i optuženi S.H., koja se kretala duž ceste i uz lijevu stranu ceste koja prolazi kroz naselje Vujičići, te da su naišli na oštećene V.Đ., S.Đ. i N.Đ., koji su se pojavili iza jedne međe (živice), koja se pruža bočno sa desne strane ceste u blizini obiteljske kuće R.V. i L.V., kao i da se oštećeni V.Đ. u trenutku pogibije nalazio na 15 do 20 metara od oštećenog V.V.. Imajući u vidu raspored u kojem su se neposredno prije pogibije nalazili pripadnici Izviđačkog voda, oštećeni V.V. i oštećeni V.Đ., S.Đ. i N.Đ., opravdano se postavlja pitanje da li je oštećeni V.V. objektivno mogao vidjeti tko je od pripadnika izviđačkog

voda, kao i da li su samo pripadnici tog voda, pucali iz vatrenog oružja, s obzirom na to da su u neposrednoj blizini mjesta stradavanja V.Đ. i S.Đ. iz vatrenog oružja djelovali i pripadnici interventnog voda Vojne policije, koji su potvrdili da je na tom dijelu na njih pucano (otvorena vatra) iz vatrenog oružja.

Na ovakav zaključak ovog suda, jednako kao i prvostupanjskog suda, nedvojbeno upućuje dio iskaza navedenog svjedoka dat na zapisnik u Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 18.12.2017. godine, koji je na upit ovlaštene službene osobe da pojasni koliko dugo je posmatrao „P.“ i druge vojnike kada su ubijeni V.Đ. i S.Đ., odgovorio sljedeće, citat „... u tom momentu kad su pucali ja sam trgo na momenat glavu, onda sam vidio da je to taj sa dugom kosom P. S.H. pucao i ponovo sam priljubio glavu na zemlju...“. Imajući u vidu udaljenost na kojoj se oštećeni V.V. nalazio ispred grupe vojnika koji su pucali iz vatrenog oružja prema oštećenim V.Đ., S.Đ. i N.Đ., kao i činjenicu da je, najvjerojatnije zbog straha da i sam ne bude pogođen u unakrsnoj vatri, koja je uslijedila neposredno prije pogibije oštećenih V.Đ. i S.Đ., svjedok - oštećeni V.V. „zalegao“ i spustio glavu na tlo, izvjesno je da fizički nije mogao istodobno vidjeti pogibiju V.Đ., a potom i njegovog maloljetnog sina S.Đ. i na drugoj strani tko je od pripadnika izviđačkog voda kratkim rafalima pucao u pravcu oštećenih.

Kada je u pitanju stajalište prvostupanjskog suda u pogledu dosljednosti iskaza oštećenog V.V., neosnovano se žalbom tužitelja dovodi u pitanje takvo stajalište, tvrdnjama da oštećeni V.V., prigodom davanja izjave u istrazi od 20.03.2007. godine, nije spomenuo optuženog po nadimku, a niti imenom i prezimenom, zato što ga službene osobe na te okolnosti nisu ništa pitale. Navedene tvrdnje tužitelja nisu točne iz razloga što se iz sadržaja navedenog zapisnika nesumnjivo može zaključiti da je oštećeni V.V. pojašnjavajući okolnosti pogibije V.Đ. i S.Đ., istaknuo da je onaj tko ih je te prilike ubio dolazio u dvoranu u Gornjem Rahiću i pričao zatočenicima da mu je žao što je ubio dijete (S.Đ.), da bi na izričit upit ovlaštene službene osobe da li može biti precizniji, tko je to pričao, navedeni svjedok izjavio sljedeće, citat „... ne mogu se sjetiti pošto nas je u učionici bilo 50 do 60, samo sam to zapamtio da se pričalo ...“ U takvim okolnostima, nije prihvatljiva argumentacija koju je navedeni svjedok ponovio i na glavnoj raspravi od 05.05.2021. godine, a kojom je pokušao objasniti zašto nije spomenuo identitet osobe koja je ubila oštećenog V.Đ., prigodom davanja izjave u Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 20.03.2007. godine, ako mu je već tada bio poznat, objašnjavajući to činjenicom da nije uopće pitan na te okolnosti i da se prigodom davanja tog iskaza više koncentrirao na „G.“, pošto je on bio zapovjednik logora. Navedeni razlozi nisu prihvatljivi zbog toga što je iz predmetnog zapisnika razvidno da je navedeni svjedok izravno pitan na okolnosti identiteta osobe koja je u zatočeništvu u Gornjem Rahiću pričala da je ubila oštećenog V.Đ. i S.Đ., a u zapisniku o prikupljanju izjave od 20.03.2007. godine, kao i u zapisniku o prikupljanju izjave od navedenog svjedoka od 18.12.2017. godine, u preovlađujućem dijelu su tretirani događaji koji su prethodili zauzimanjem naseljenog mjesta Vujičići, zarobljavanja oštećenih i njihovo odvođenje u zatočeništvu u Gornji Rahić, dok je boravak oštećenog V.V. u zatočeništvu u „Rasadniku“ posvećeno znatno manje pažnje.

U okviru istog žalbenog osnova tužitelj u žalbi dalje navodi da je prvostupanjski sud, u svezi sa iskazom svjedoka - oštećenog V.V., naveo niz činjenica koje nisu točne, između ostalog i da je navedeni oštećeni bio sa svjedokom V. u zatočeništvu, iako tu činjenicu niko nije potvrdio, pa ni sam oštećeni V.V., s obzirom da je on nakon

zarobljavanja bio u zatočeništvu u „ Šipovači“, tako da nisu točni navodi prvostupanjskog suda (str. 13.), da je jedan od ljudi koji je bio sa njim u zatočeništvu, a zvao se V., pričao da je „P.“ dolazio tu gdje su oni bili smješteni i govorio da mu je žao što je ubio dijete, a da je tu priču čuo i od V.Đ.1. Pored toga, tužitelj dalje tvrdi da je u pobijanoj presudi pogrešno navedeno da je svjedok V.V. „ kao očevidac na osnovu čuvenja “ izjavio 2017. godine da je „P.“ ubio V.Đ., a da to nije izjavio 2007. godine, te da je takav zaključak prvostupanjskog suda nelogičan, jer je oštećeni V.V. o ubojstvu V.Đ. i njegovog sina, sa V. i V.Đ.1 razgovarao odmah nakon rata, tako da je „ po čuvenju “ mogao to izjaviti i prigodom davanja prve izjave iz 2007. godine, ali su postojali drugi razlozi zašto to nije učinio. Tužitelj dalje navodi da je prvostupanjski sud u pobijanoj presudi pogrešno parafrazirao oštećenog V.V. navodeći da je on “... zaključio da je optuženi ubio obojicu V.Đ...“, iako je svjedok ustvari izjavio “... da misli po tom rafalu, da je isti uradio i jedno i drugo, odnosno, da je i V.Đ. i S.Đ. ubio taj „P.“, ali da jeste jednog ubio, a da drugog moguće da je taj Hrvat M.M., što ga je čuvao ...“, kao i da je temeljem iskaza ovog svjedoka “...da je u momentu kada su pucali trgao glavu i onda vidio da je taj sa dugom kosom „P.“ S.H. pucao, a za M.M. nisam siguran ...“, pogrešno zaključio da nije siguran da li je navedeni svjedok stajao ili ležao, što govori u prilog tvrdnjama da je prvostupanjski sud nepotpuno utvrdio činjenično stanje, mada je iz iskaza svjedoka V.V. jasno da je stajao, a da je nakon rafalne pucnjave legao na zemlju.

Točno je da je prvostupanjski sud, interpretirajući sadržaj iskaza oštećenog V.V., na stranici 13. obrazloženja pobijane presude, naveo sljedeće, citat “... jedan od ljudi koji je sa njim bio u zatočeništvu, a zvao se V., pričao mu je da je „P.“ dolazio tu gdje su oni bili smješteni i govorio da mu je žao što je ubio dijete, a tu priču je čuo i V.Đ.1...“, što u suštini nije točno, jer u vrijeme kada je svjedok V. boravio u zatočeništvu sa V.Đ.1 i drugim zarobljenim mještanima zaseoka Vujičići u dvorani u Gornjem Rahiću, oštećeni V.V. je za to vrijeme bio u zatočeništvu u Rasadniku (Šipovača), tako da o dolasku „P.“ u dvoranu gdje su bili zatočeni oštećeni V.V. nije mogao čuti od V. i V.Đ.1 za vrijeme njihovog boravka u zatočeništvu u Gornjem Rahiću, nego je to eventualno od njih mogao čuti nakon razmjene i izlaska iz zatočeništva. Međutim, ova pogreška u interpretaciji sadržaja iskaza oštećenog V.V., po ocjeni ovoga suda, nije imala utjecaja na pravilnost činjeničnog stanja na kome se temelji prvostupanjska presuda.

Također je točno da je prvostupanjski sud, ocjenjujući iskaz oštećenog V.V., u obrazloženju pobijane presude, na stranici 20. u točki 41., između ostalog naveo sljedeće, “... takođe, u svjedočenju na glavnom pretresu je rekao da je slušao optuženog u zarobljeništvu kako priča da mu je žao što je ubio dijete ...“, iako se analizom iskaza oštećenog V.V. datog na glavnoj raspravi od 05.05.2021. godine, nije moglo zaključiti da je navedeni svjedok tako što izjavio, pa ovaj sud smatra da se u stvari radi o pogrešnoj interpretaciji dijela iskaza oštećenog V.V. u kojem je odgovarajući na pitanje tužitelja, da li poznaje V. odgovorio sljedeće, citat “... kako da ne znam V. je pričao, on je isto umro, da je navodno „P.“ dolazio ... i da je govorio svim prisutnim tada da mu je žao što je ubio dijete ...“. Imajući u vidu da je nesporno da oštećeni V.V. nije u isto vrijeme bio u zatočeništvu u dvorani u Gornjem Rahiću, zajedno sa V. i V.Đ., onda je sasvim izvjesno da oštećeni V.V. nije imao prilike biti u kontaktu sa optuženim za vrijeme svog boravka u zatočeništvu, pa samim tim nije niti mogao osobno od njega čuti da je sudjelovao u ubojstvu djeteta (maloljetnog S.Đ.). Međutim, neovisno od ove očigledne nepreciznosti u obrazloženju prvostupanjske presude, ovaj sud smatra da se

radi o previdu prvostupanjskog suda koji nije imao utjecaja na ocjenu iskaza oštećenog V.V., a time niti na pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja.

Osim toga, potpuno su neosnovani i ničim podkrijepljeni žalbeni prigovori tužitelja da je prvostupanjski sud pogrešno zaključio da je oštećeni V.V. „ na osnovu čuvenja “ u izjavi iz 2017. godine, kao počinitelja ubojstva oštećenog V.Đ. naveo osobu po nadimku „P.“, a da to nije naveo u izjavi iz 2007. godine, jer je navodno oštećeni V.V. sa svjedocima V. i V.Đ.1 o tom događaju pričao odmah nakon rata, tako da je „ kao svjedok po čuvenju “ mogao identificirati počinitelja već prigodom davanja prve izjave iz 2007. godine, a da to nije učinio iz razloga koje je naveo sam svjedok i koji su apsolutno logični, a postoje i drugi razlozi koji su sudu poznati, a to je traumatiziranost svjedoka.

Naime, pravilno je prvostupanjski sud zaključio da je oštećeni V.V., u pogledu identiteta optuženog kao počinitelja kaznenog djela koje mu se stavlja na teret tzv. „ svjedok po čuvenju “, iz razloga što u vrijeme počinjenja kaznenog djela koje je predmet ovog kaznenog postupka oštećeni V.V. nije znao identitet osobe ili osoba koje su ubile oštećene V.Đ. i S.Đ., kao i da je do saznanja o identitetu optuženog S.H. zv. „P.“ došao na način da je od svjedoka V., V.Đ.1, pa i N.Đ., saznao da je izvjesni „P.“ ubio pok. V.Đ.. S tim u svezi, nisu točne tvrdnje tužitelja da je oštećeni V.V. znao identitet počinitelja („P.“) ubojstva V.Đ. i njegovog sina S.Đ., još u vrijeme davanja izjave djelatnicima Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, od 20.03.2007. godine, ali da to nije učinio iz straha (traumatiziranosti), jer je temeljem uvida u iskaze drugih svjedoka koji su svjedočili na okolnosti identiteta počinitelja navedenog ubojstva, nedvojbeno utvrđeno da se ime optuženog S.H. zv. „P.“ počelo spominjati tek u izjavama koje su svjedoci, koji su imali saznanja o identitetu „P.“, davali u istrazi nakon 2017. godine, odnosno, nakon što je po naredbi suda obavljen pretres obiteljske kuće koju koristi optuženi S.H., kojom prigodom su, pored ostalih interesantnih predmeta, pronađene i fotografije na kojim se nalaze pripadnici Izviđačkog voda, među kojima je i optuženi S.H., a koje su predočene oštećenom V.V. prigodom prikupljanja izjava od 18.12.2017. godine.

Točne su tvrdnje tužitelja da je prvostupanjski sud u presudi, na stranici 13. obrazloženja, pogriješio navodeći da je u događaju koji je predmet ovog kaznenog postupka smrtno stradao V.V., a u stvari se radilo o pok. V.Đ., kao i da je u istoj rečenici navedeno da je iste prilike smrtno stradao i S.V., iako se u stvari radilo o pogibiji pok. S.Đ.. Međutim, ovaj sud smatra da se radi o očiglednoj omašci, jer se iz cjelokupnog konteksta može zaključiti da je prvostupanjski sud u stvari imao u vidu smrtno stradavanje pok. V.Đ. i S.Đ..

Tužitelj dalje u žalbi ističe da prvostupanjski sud nije na odgovarajući način cijenio iskaz svjedoka A.H., koji je u svom iskazu potvrdio da je oštećenog V.V. „ povelala čelna grupa “, koju su činili „ M., L. i S.H. “, koji je pozivao druge mještane Vujičića da se predaju, da su se rasporedili u strijelce, da se čula pucnjava i da su poginula dva čovjeka jedan mlađi jedan stariji , a da je jedan pobjegao, te da je navedena izjava u tom dijelu u potpunoj suglasnosti sa izjavom V.V., V.Đ.1 i N.Đ., kao i sa pričom V., koju je čuo oštećeni N.Đ., pa kako navedeni svjedok prigodom „ priključenja vodećoj grupi “ nije vidio da je neko oštećenog V.V. tukao, ukoliko je nesporno da je oštećeni doveden u logor sa vidljivim tragovima nasilja, a da nanošenje tih povreda nije uslijedilo nakon što se svjedok A.H. priključio ovoj grupi, postavlja se

logično pitanje tko je te povrede oštećenom V.V. mogao nanijeti osim S.H., a koje nesporno da ih nisu nanijeli „M. i L.“.

Suprotno naprijed navedenim tvrdnjama tužitelja ovaj sud smatra da je prvostupanjski sud pravilno cijenio sve provedene dokaze, uključujući i iskaz svjedoka A.H., koja ocjena je u svemu u skladu sa člankom 281. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, s tim što, za razliku od tužitelja, ovaj sud smatra da navedeni iskaz nije u tolikoj mjeri relevantan za pravilno utvrđivanje odlučnih činjenica, a niti je suglasan sa iskazima V.V., V.Đ.1 i N.Đ. u tolikoj mjeri da bi imao odlučan značaj za pravilno utvrđivanje identiteta počinitelja ubojstva oštećenih V.Đ. i S.Đ.. Ovo zbog toga što navedeni svjedok u svom iskazu datom tijekom istrage, kao i na glavnoj raspravi od 12.03.2021. godine, nije mogao potvrditi tko je iz vatrenog oružja ubio oštećene V.Đ. i S.Đ., jer on osobno momenat njihove pogibije, nije vidio, nego je tijekom zauzimanja naselja Vujičići, „... naišao na mrtva tijela jednog mlađeg i jednog starijeg čovjeka ...“, a da je tom prigodom čuo da je jedan mlađi čovjek pobjegao (N.Đ.).

Kada su u pitanju okolnosti pod kojim je došlo do „premlaćivanja“ optuženog V.V., suprotno tvrdnjama tužitelja, ovaj sud na temelju iskaza svjedoka A.H., kako onog datog na glavnoj raspravi od 12.03.2021. godine, tako i iz onog datog u Tužiteljstvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, dana 16.04.2019. godine, nije mogao na pouzdan način utvrditi da je upravo optuženi S.H. pretukao oštećenog V.V.. Naprotiv, navedeni svjedok je na izravno pitanje ovlaštene službene osobe da li je neko tukao tog čovjeka (ošt. V.V.), izjavio sljedeće, citat „... nije, ja kako sam vidio nije, on je otišao, njega je povela ta čelna grupa koja je bila uz cestu M., L. i S.H., sa sobom ispred njih on je išao i dozivao ...“ U takvim okolnostima, po ocjeni ovoga suda, na temelju iskaza svjedoka A.H., nije bilo moguće izvesti zaključak kojeg je u obrazloženju žalbe izveo tužitelj, da je upravo optuženi S.H. osoba koja je kritične prilike premlatila oštećenog V.V..

Nadalje su netočne tvrdnje tužitelja da je prvostupanjski sud u obrazloženju pobijane presude, kao jedan od razloga za donošenje oslobađajuće presude, naveo i manjkavost (nepostojanje) medicinske dokumentacije o povredama oštećenog V.V., što je po mišljenju tužitelja apsolutno neprimjereno, s obzirom na to da je oštećeni nakon zarobljavanja i premlaćivanja smješten u improvizirani zatočenički logor u kojem je sloboda kretanja bila ograničena, tako da se zatočenici, zbog straha za vlastiti život, nisu imali kome obratiti radi pružanja medicinske pomoći.

Naime, točno je da je prvostupanjski sud u točki 48. obrazloženja pobijane presude, ukazujući na manjkavost dokaza koji bi potvrdili da je upravo optuženi S.H., kritične prigode „pretukao“ oštećenog V.V., između ostalog, naveo i da su u odnosu na taj dio optuženja izostala uobičajena vještačenja od strane vještaka medicinske struke, što je do sada u ovakvim predmetima bio redoviti slučaj, s obzirom na to da je njihov cilj utvrđivanje da li je došlo do teških fizičkih povreda ili psihičkih posljedica, kako bi sud pravilno zaključio da je u konkretnom postupanju optuženog došlo do teškog kršenja Ženevskih konvencija, imajući u vidu da se svako nanošenje povreda tjelesnog integriteta zaštićenim osobama ne može podvesti pod kršenje zajedničkog članka 3. stavak 1. točka a) Ženevskih konvencija. Temeljem takvog obrazloženja prvostupanjskog suda nije bilo moguće izvesti zaključak na koji u žalbi ukazuje tužitelj, da je prvostupanjski sud inzistirao na postojanju medicinske dokumentacije, odnosno,

na manjkavosti njenog nepostojanja, nego je očigledno da je prvostupanjski sud ukazao na potrebu provođenja sudsko medicinskog vještačenja, kao i vještačenja po vještaku neuropsihijatru, s obzirom na to da je eventualno postojanje težih tjelesnih povreda, kao i eventualno nekog psihičkog poremećaja (PTSP), moguće vještačenjem utvrditi i bez relevantne medicinske dokumentacije i nakon proteka dužeg vremenskog perioda od traumatičnog događaja, jer je i po mišljenju ovog suda neprimjereno očekivati da je u konkretnom slučaju oštećen V.V., kao zatočenik, mogao posjedovati bilo kakvu medicinsku dokumentaciju vezanu za povređivanje tijekom njegovog zarobljavanja.

U svezi premlaćivanja oštećenog V.V. tužitelj u žalbi dalje navodi da je svjedok M.C. u svom iskazu potvrdio da je prilikom svog zarobljavanja zatekao V.V. koji je bio krvav i očito pretučen, sa liscama na rukama, koju izjavu prvostupanjski sud nije cijenio, ali da je zato u sasvim pogrešnom kontekstu cijenio činjenicu da je navedeni svjedok u toj izjavi pomenuo „P.“, a da na drugoj strani oštećeni V.V. u izjavi datoj 2007. godine, nije pomenuo „P.“, kao osobu koja ga je pretukla, zaključujući kako je takva ocjena prvostupanjskog suda potpuno nelogična, paušalna, ničim utemeljena i u potpunosti proizvoljna, s obzirom na to da je optuženi na potpuno različit način postupao prema navedena dva svjedoka. U toj činjenici, po mišljenju tužitelja, leži osnovni razlog zašto oštećeni V.V. nije spominjao ime „P.“ u „prvoj izjavi“, s obzirom na to da je 2007. godine „P.“ bio živ i zdrav, zbog čega je oštećeni V.V. i dalje živio u strahu.

Ne mogu se prihvatiti kao osnovani naprijed istaknuti žalbeni prigovori tužitelja, neovisno od činjenice da je svjedok M.C. u svom iskazu datom Tužitelju Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, dana 06.06.2008. godine, koji je pročitao na glavnoj raspravi od 09.08.2021. godine, između ostalog izjavio da je prigodom svog zarobljavanja, u blizini crkvenih temelja, gdje je bila započeta gradnja crkve, zatekao oštećenog V.V., koji je bio krvav po licu, na temelju čega je zaključio da je bio pretučen, što za ovaj sud, jednako kao niti za prvostupanjski sud, u krajnjoj konzekvenci nije sporno. Međutim, ta okolnost ni u kom slučaju ne govori u prilog tvrdnjama tužitelja da je upravo optuženi S.H. pretukao oštećenog V.V.. Osim toga, u kontekstu ponovnog inzistiranja tužitelja da je oštećeni V.V., „zbog očito različitog tretmana od strane optuženog prigodom njegovog zarobljavanja i zarobljavanja svjedoka M.C.“, u izjavi datoj 20.03.2007. godine u Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zbog straha nije spominjao „P.“ kao počinitelja, iako je i tada znao njegov identitet, ovom prigodom valja ukazati da je takva argumentacija tužitelja krajnje neuvjerljiva, s obzirom na to da je navedeni svjedok tim povodom u „prvoj izjavi“ na koju se u žalbi poziva tužitelj, izjavio slijedeće, citat „... nedaleko od moje kuće su me isti zarobili, na mrtvo pretukli, lisice na ruke stavili i kao takvog dok su to činili, udarali ...“, dakle, oštećeni niti u naznakama ne ukazuje na mogućí identitet osobe koja ga je pretukla, nego je naprotiv o onome tko ga je tukao govorio u množini, tako da se na temelju cjelokupnog sadržaja zapisnika o prikupljanju izjave od oštećenog V.V. od 20.03.2007. godine, niti na neizravan način ne može zaključiti da mu je bio poznat identitet osobe koja ga je pretukla.

S druge strane, opravdano je prvostupanjski sud primijetio da je svjedok M.C., čiji iskaz je pročitao na glavnoj raspravi od 09.08.2021. godine, već prilikom tog saslušanja u svojstvu svjedoka u Tužiteljstvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 06.06.2008. godine, kao osobu koja ga je kritične prilike zarobila identificirao vojnika

kojeg su drugi vojnici oslovljavali nadimkom „P.“, koji je po njegovom mišljenju bio neki komandir ili pretpostavljeni ostalim vojnicima, tako da se ne mogu prihvatiti kao osnovane žalbene tvrdnje tužitelja da prvostupanjski sud izjavu navedenog svjedoka uopće nije cijenio, odnosno, da ju je cijenio u sasvim pogrešnom kontekstu. Naprotiv, za razliku od stajališta Tužiteljstva, vezanog za značaj iskaza navedenog svjedoka, ovaj sud smatra da je iskaz svjedoka M.C. značajan za ocjenu vjerodostojnosti dijela iskaza koji je oštećeni V.V., dao na glavnoj raspravi od 05.05.2021. godine, na okolnosti pod kojim je došlo do zarobljavanja M.C., koji se te prilike kretao traktorom prema naselju Vujičići. Prema riječima oštećenog V.V. navedenog svjedoka su nakon zaustavljanja razoružali i izudarali (” ... i onda su ustavili M.C. i onda su i njega udarali ostali ...”). Međutim, za razliku od takvog iskaza oštećenog V.V. u tom dijelu sam svjedok M.C. u izjavi datoj u Tužiteljstvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 06.06.2008. godine, koja je pročitana na glavnoj raspravi od 09.08.2021. godine, nije izjavio da ga je bilo tko zlostavljao, nego je na izričit upit ovlaštene službene osobe, da li je prigodom zarobljavanja bio fizički zlostavljan, navedeni svjedok izjavio da nije. U takvim okolnostima, ovaj sud smatra da iskazi oštećenog V.V. dati tijekom istrage od 20.03.2007. godine, 18.12.2017.godine, kao i na glavnoj raspravi od 05.05.2021. godine, ne predstavljaju dovoljan činjenični osnov za pouzdan zaključak da je optuženi S.H. počinio kazneno djelo koje mu se stavlja na teret.

Slijedom svega naprijed iznesenog pravilan je i na potpuno i pravilno utvrđenom činjeničnom stanju zasnovan zaključak prvostupanjskog suda iznesen u točki 49. obrazloženja prvostupanjske presude, da na temelju provedenih dokaza nije mogao pouzdano utvrditi da je optuženi S.H., zajedno sa sebi podčinjenim vojnicima, fizički zlostavljao oštećenog V.V., kao i da je upravo optuženi rafalnom paljbom iz automatskog oružja lišio života V.Đ., zbog čega je na temelju članka 284. stavak 1. točka c) Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, optuženog S.H., usljed nedostatka kvalitetnih nesumnjivih dokaza, primjenom načela „in dubio pro reo“ iz članka 3. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, oslobodio od optužbe da je radnjama opisanim u izreci počinio kazneno djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 142. Kaznenog zakona bivše SFRJ.

Imajući u vidu da se takva odluka prvostupanjskog suda ne temelji na pogrešno ili nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, u smislu članka 299. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno, da nije donijeta uz bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 297. stavak 1. točka k) Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kako se to neosnovano navodi u žalbi Tužitelja, ovaj sud je na temelju članka 313. Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine odlučio kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Zineta Abdul Razzak

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Srđan Nedić